057| Οἱ ἐνιαυτοὶ διαδέχονται τοὺς ἐνιαυτούς, καὶ οἱ ἄνθρωποι τοὺς ἀνθρώπους, τὸν Ἄναρχον ὅμως οὐδεὶς διαδέχεται.

ΦΑΡΑΧ - ΤΟΜΟΣ Α΄ · https://docs.theosis.work/db/farax/farax_a/057-οἱ-ἐνιαυτοὶ-διαδέχονται-τοὺς-ἐνι/

Ἀπὸ τῶν παρελθόντων αἰώνων μία ἐστί ἡ Φωνὴ ἡ διδάσκουσα εἰς τοὺς ἐπερχομένους αἰώνας. Οὐδεὶς ὅμως αἰὼν ἀπὸ τὸν αἰῶνα, καθ’ οὗ τὴν διάρκειαν ἦλθεν εἰς τὸν κόσμον ὁ γλυκὺς κατὰ πολλοὺς τῆς Ἰουδαίας Διδάσκαλος, δὲν ἐδίδαξε καὶ ὑπέδειξε τὸν Ἄναρχον.

Οὐδεὶς ἔθυσεν τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ὑπὲρ τοῦ Ἀνάρχου καὶ οὐδεὶς ἔθεσεν ἑαυτὸν ὑποπόδιον ὑποποδίων χάριν τῆς Ἀγάπης, ἥτις ὁ Ἄναρχος ἐστὶν, πλὴν τοῦ διαρκῶς διακηρύσσοντος Ναζωραίου. Οἱ Μάρτυρες τῆς Χριστοῦ Ἐκκλησίας παρωθούμενοι ἔθυσαν ἑαυτούς, οὐχὶ συγκρουόμενοι πρὸς τὸ ψεῦδος καὶ τὴν ἀνηθικότητα, ἀλλὰ χάριν τῆς δοξασίας, ὡς τὴν ἀπεκάλουν τότε διάφοροι τῆς ἐνοικουμένης γῆς σοφοί, τῆς δοξασίας λέγω τοῦ Χριστοῦ, Ὅντινα Χριστὸν καὶ αὐτοὶ ἀκόμη οἱ Μάρτυρες δὲν ἐγίγνωσκον, οὔτε τὸ ἔργον Αὐτοῦ.

Πρὸς τοὺς ἐπερχομένους αἰώνας δὲν λαλῶ, διότι πρὸς αὐτοὺς θέλει λαλήσει ἡ φωνὴ τῶν γεγονότων καὶ τῆς πραγματικότητος. **Λαλῶ πρὸς τὸν νῦν αἰῶνα, καθ’ οὗ τὴν διαρροὴν ὑμεῖς οἱ ἀκούσαντές Με ὑπάρχετε ἐπὶ τῆς γῆς. Ὑμεῖς οἱ ἐντολεῖς Μου καὶ οἱ φύλακες τῶν Ὑποθηκῶν Μου. Ὑμεῖς οἱ φορεῖς τῶν φώτων τοῦ Φωτός Μου πρὸς τὰς ἐσκοτισμένας ἐκ τῆς πορώσεως διανοίας τῆς γῆς καθεύδετε ὕπνον ληθαργικόν, μὴ ἐπιδεχόμενον ἀφυπνίσεως ἑτέρας πλὴν τῆς ἐρχομένης διὰ τῆς τελέσεως γεγονότων.** Ἐγὼ δὲν ἐπεζήτησα οὐδέποτε ἕτερον τι πλὴν ὑμῶν, ὑμεῖς ὅμως καθεύδετε. **Ἐγώ, τίς Ἐγώ; Ὁ ἀγαπῶν καὶ θλιβόμενος παρὰ τῶν ἀγαπημένων ὄντων;**

Πρὸς τίνα ἐξομοιώσω ὑμᾶς κοῦφοι καὶ πλάνητες; Ἐξομοιώσω ὑμᾶς μὲ τὴν κατωτέρω παραβολήν, διότι ἄξιοι παραβολῶν ἐστέ ἱκανοί.

«Ἄνθρωπός τις ποτὲ καθ’ ὅλα ἔντιμος καὶ φιλάνθρωπος, εἰς τὸ ἄκρον κατοικῶν τῆς ὑψηλοῦς κορυφῆς τῶν ὀρέων, λόγῳ τοῦ ἐπαγγέλματός του, ποιμὴν γὰρ τυγχάνων, κατῆλθεν τῶν ὑψηλῶν κορυφῶν πρὸς τὴν γέμουσαν ἐλῶν πεδιάδα, ἵνα προβῇ εἰς τὴν σωτηρίαν ἀνθρώπου τινός, ὅστις

ριφθείς εἰς ἓν τῆς πεδιάδος τέναγος, οἰκείᾳ βουλήσει, ἐπάλαιε πρὸς τὸν θάνατον. Ἀφοῦ ἐξήγαγεν ὅμως τοῦτον διὰ τῆς χειρός του εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ τενάγους καὶ ἐτοιμάζετο νὰ τὸν σύρῃ διὰ τῆς ἑτέρας εἰς τὴν ξηράν, ἐδέχθη καταιγισμὸν εὐχαριστιῶν παρ' αὐτοῦ. Ὅτε ὅμως ἐξήγαγεν αὐτὸν εἰς τὴν ξηρὰν καί ἐπρότεινεν νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ εἰς τὴν καλύβην αὐτοῦ, ἐν τῇ κορυφῇ τοῦ ὄρους, ὅπου θὰ τῷ παρεῖχε τροφὰς καὶ ἐνδύματα καινά, πρὸς ἀποβολὴν τῶν βορβορωθέντων, ἀντίκρυσε τὴν δυσθυμίαν καὶ ἀποστροφὴν εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ σωθέντος, ὅστις σωθεὶς ἐπροτίμα νὰ παραμένῃ ἐπὶ τῆς ὄχθης τοῦ τέναγους μὲ τὰ βορβορωθέντα καί ὄζοντα ἐνδύματά του καὶ νῆστις, παρὰ νὰ ὑποβληθῇ εἰς τὴν κοπιώδη ἄνοδον τῆς ἀτραποῦ, τῆς ἀγούσης εἰς τὴν θερμὴν καλύβην τοῦ σωτῆρος του, ὅπου θὰ τῷ παρείχετο σὺν τοῖς ἄλλοις καὶ εἰδικὸν ποτὸν τοῦ ὄρους, πρὸς λησμονὴν τῆς δυστυχοῦς του ζωῆς».

10/10/1928